

Al honderd jaar een nooit gedacht familiebezit

In de jaren '60 waren er nog ongeveer 500 boerderijen in Haarlemmermeer. Anno 2006 is dit aantal door de uitbreiding van Schiphol en de aanleg van nieuwe woonwijken gedaald tot 200. De komende tijd portretteert Haarlems Dagblad agrariërs die nog steeds hun brood in de polder verdienen. Vandaag: Jos Weel uit Lijnden.

Lopend over zijn erf wijst Jos Weel op de werkplaatsen waar bootjes in de steigers voor de deur staan. „Kijk een hangplaats voor ouderen“, lacht hij. Reeds lang voordat het vierde gewas in de boerengemeenschap in zwang raakte had Jos al bedacht dat hij andere bronnen van inkomsten moest zoeken behoudens tarwe, suikerbieten en aardappelen. „Dertig jaar geleden verhuurde ik al schuurtjes aan hobbyisten en ambachtslieden. We waren als boerenbedrijf eigenlijk te klein en moesten wel“, aldus de 60-jarige boer uit Lijnden. Meer dan honderd jaar is boerderij 'Nooit Gedacht' in het bezit van de familie. Een unicum in de polder. In juni wordt het feit dat Petrus Blom, grootvader van moeders kant, in 1906 een nieuwe woning op het boeren-erf neerzette gevierd met een feestelijke bijeenkomst in dorpshuis De Vluchthaven. „Er komen ook drie tantes die bij elkaar opgeteld 270 jaar oud zijn!

Een tante is hier al tachtig jaar niet meer geweest. Die is ooit het klooster in gegaan en zal misschien alleen de buitenkant nog een beetje herkennen. De bedstee waar ik, mijn tweelingbroer en de andere negen kinderen zijn geboren is er allang niet meer, evenals de grote schouw in de huiskamer en de opkamer. Binnen is alles in die honderd jaar compleet veranderd en aangepast aan de eisen van deze tijd“, vertelt Jos. Vol trots laat zijn vrouw Joke, waarmee Jos al 37 jaar getrouwd is, de vertrekken van de boerderij zien waarbij de originele stalraampjes in de hal nog herinneren aan de tijd dat de koestal een geheel met het woonhuis vormde.

Boerderij 'Nooit Gedacht' is altijd een gemengd bedrijf geweest, waarbij veeteelt en landbouw gecombineerd werden. In 1874 begon overgrootvader Arie Blom aan de Hoofdweg vlakbij het gemeaal Lijnden. Een beschilderde dakpan in de hal herinnert nog aan het gemeaal. „We hebben ons altijd gericht op dit gemeaal, zowel als plaatsbepaling als het feit dat het overtollige water hier door de nabijheid van de pompen altijd het eerst werd afgevoerd“, legt hij uit. Na grootvader Blom in 1906 en vader Johannes Weel in 1942, begon Jos als vierde generatie in 1968 als boer. In die kleine veertig jaar heeft de boer vele facetten van het agrarische leven leren kennen. Zo verbouwde hij

aardappelen, suikerbieten en graan en hield een veestapel aan die varieerde van koeien, varkens, schapen tot vleeskuikens. Met de laatste activiteit wilde het niet erg vloten omdat een ambtenaar van de afdeling Milieu kwam klagen over stankoverlast. De boer heeft daar nog steeds een ambivalent gevoel bij. „Wij zitten hier bijna vanaf het begin van de polder, dan worden er vervolgens woningen gebouwd en gaat men klagen over stankoverlast. Een beetje de omgekeerde weg want we zaten hier al“, klinkt het gelaten. Uiteindelijk kiest hij eieren voor zijn geld (…) en gaat in Rijsenhout in de rozenteelt. Dit initiatief illustreert de rode draad die loopt door Jos' arbeidzame leven. Nooit te beroerd hard te werken, altijd op zoek naar alternatieven en innovaties, hetgeen volgens Jos in de genen van de familie zit. Moeiteloos lepelt de ondernemende boer een aantal feiten op. „Wij waren in 1950 het eerste boerenbedrijf met een ondergrondse gieropslag, hadden in 1952 de eerste trekker en melkten onze koeien in 1954 als eerste met een melkmachine. In 1970 hadden we de eerste gesubsidieerde ligboxenstal voor koeien, waarbij de koeienmest rechtreeks opgevangen werd en in 1989 haalden we het landelijke nieuws met onze melkrobot. Later toen ik met 35.000 vleeskuikens begon hadden we hoge schuren hetgeen veel arbeids-

Joke en Jos Weel staande voor de meer dan zestig jaar oude geknotte leilindes. Foto: United Photo's/Rob Henriks

vriendelijker was dan de laagbouw die voorheen gehanteerd werd. Kortom: We zijn altijd vooruitstrevend geweest“. En om zijn woorden kracht bij te zetten wijst hij uit het raam op de voormalige veevoedersilo die op het erf staat. In de silo die hoog boven de rest van de bebouwing uittorent zit een GSM-mast verstoppt. „Ach ik ben altijd bezig geweest andere bronnen van inkomsten te vinden. Zo ben ik een loonwerkerbedrijf begonnen, heb in de maïsver-

werking gezeten, had een grondverzetbedrijf en beheerde landbouwgronden die in eigendom waren van de luchthaven Schiphol. Vanwege mijn gezondheid heb ik een stapje terug genomen.“ Ondanks zijn kwakkelende gezondheid is Jos ook nog eens voorzitter van de dorpsraad Lijnden en voorzitter van de handbalvereniging V.O.S. die praktisch in zijn achtertuin is gehuisvest. Met zijn benen op een stoel vanwege een onwillige heup besluit hij: „Ik

ben altijd bezig, ik noem het ook geen werk. Het is jammer dat ik hier aan dit stukje Hoofdweg de laatste boer ben. Vroeger zaten in dit rijtje zo'n negen boeren. Ik verwijt het gemeentebestuur dat ze de agrarische sector in de polder de nek om draaien. Ze belijden in woord dat de boer moet blijven maar in daad zie ik daar weinig van terug. Het zal mijn tijd wel duren. Ik ben nu zestig maar zal boer blijven tot mijn dood.“ **Marcel van Bommel**